

לשכות בריאות

במסגרת שירותי ההיקף שבמשרד הבריאות קיימות 16 לשכות בריאות: 6 מחוזיות ו-10 נפתיות. מתפקדיהן לכוון ולתת שירותי רפואה מונעת ולהבטיח קיום תנאים בעלי רמה נאותה בתברואה הציבורית. חלק מפעולותיהן של הלשכות שימשו בשנים קודמות נושאים לביקורת (ראה דו"ח שנתי 13, עמ' 78; דו"ח שנתי 14, עמ' 138). הביקורת, שנערכה בתקופה יולי-נובמבר 1966 והקיפה את הלשכות תל אביב, חיפה, חדרה ועכו, התייחסה בעיקר לסדרי הפיקוח על מזון המיובא מחוץ לארץ והיתה המשך לבדיקה בתחום הפיקוח על טיב המזון (דו"ח שנתי 16, עמ' 140). עוד נבדקה מידת הפיקוח, שהלשכות מבצעות על מקומות רחצה ציבוריים (ראה עמ' 711), ונערכה ביקורת חוזרת על פעולות הלשכות בתחום הפיקוח על בתי המרקחת הפרטיים (ראה דו"ח שנתי 15, עמ' 116).

פיקוח על המזון המיובא מחוץ לארץ

1. על פי פקודת בריאות העם (תקנות בענין צורכי מזון), 1935, מוסמכים עובדי משרד הבריאות לבדוק מצרכי מזון וליטול דוגמאות מהם לשם אנליזה, ובידי רופא ממשלתי הרשות לצוות על השמדתו של מזון או למנוע באופן אחר את השימוש בו כמאכל אדם, אם מתגלה, שאין המזון ראוי למאכל.

כדי להבטיח, שהפיקוח על מזון, המיובא מחוץ לארץ, יוכל להיעשות בשיטתיות, מן הצורך, שיהיה תיאום פעולה בין לשכת הבריאות הנוגעת בדבר לבין רשויות הנמל, שמהן יש לקבל בעוד מועד את הנתונים על משלוחי המזון, המגיעים לישראל, היקפם וסוג של המזון. עוד דרוש, שבידי עובדי הלשכות יהיו הנחיות להיקף ולתדירות של הבדיקות, שיש לעשות לגבי הסוגים השונים של מזון מיובא. ושהיו הסדרי מעקב שיטתי אחרי הנעשה במזון, שפסלו רופא הלשכה למאכל אדם.

— לשכת הבריאות בחיפה, האחראית לפיקוח בנמל חיפה, שדרכו עובר מרבית המזון המיובא לישראל, אינה יוזמת מצדה בדיקות, ואין בידיה נתונים על משלוחי המזון המגיעים לנמל. הלשכה ניגשת לבדיקה רק אם שלטונות המכס או היבואן מבקשים בדיקה כזאת.

— משרד הבריאות לא נתן הנחיות להסדרת הפיקוח ודרכיו. ועדה, שמינה המנהל הכללי של המשרד עוד בשנת 1960, אמנם עיבדה המלצות לארגון הפיקוח ולקביעת הוראות נוהל בתחום זה, אולם ההמלצות לא הוצאו לפעול.

— רופא הלשכה, שבדק את המזון ומצאו אינו ראוי למאכל אדם, רושם את הממצא על גבי הבקשה, שעל פיה ערך את הבדיקה, אולם במקרים רבים אין הוא מציין במפורש, אם המזון שנפסל עודנו ראוי לשימוש אחר, כגון לתעשייה או למאכל בהמה, או שאינו ראוי לשום שימוש ויש להשמדו. מהתיעוד בלשכה לא ניתן לוודא, שהלשכה, שלתחומה הועבר המזון שנפסל, מקבלת הודעה על כך. הודעה כזאת הייתה מאפשרת ללשכה לוודא, שבמזון שנפסל לא נעשה שימוש, שאסרו הרופא. לשם הדגמת הליקויים הצביע משרד מבקר המדינה, שעה שמסר למשרד הבריאות את ממצאי הביקורת, על כמה מקרים שיובאו לישראל מצרכי מזון במצב לא תקין, ומחמת ליקוי בסדרי הטיפול במצרכים עם הגיעם לארץ נתגלה הדבר רק אחרי שיווקם.

בינואר 1967 הודיע משרד הבריאות, שניגש לעיבוד הוראות לשם הסדרת הפיקוח על מזון מיובא.

2. טובין, כגון חיטה, סוכר, ואבקת חלב, המיובאים לישראל על ידי משרד המסחר והתעשייה, ומצרכי מזון, שניטשו בבית המכס או הוחזרו על ידי שלטונות המכס, נבדקים לפני מכירתם כדי לקבוע, אם הם ראויים למאכל אדם; ואם לאו, לאיוז מטרה אחרת הם ניתנים לשימוש. הבדיקות נמל נעשות על ידי לשכת הבריאות, ואילו בדיקת המזון המצוי במחסניו של משרד המסחר והתעשייה נעשית על ידי אותו משרד עצמו. כל אימת שמתברר בבדיקה, שמצרך הוא פגום, נמכרת הסחורה על פי רוב במחיר נמוך בהרבה מזה לאותה סחורה במצב תקין, תוך קביעה מפורשת של ההגבלה החלה על השימוש במצרך.

לפי נתונים שבמשרד המסחר והתעשייה נמכרו בשנת 1965/66 על פי 18 מכרזים מצרכים פגומים משלושה סוגים: סוכר איסוף; אבקת חלב איסוף; ופסולת חיטה. הכמות הכוללת של המצרכים, שנמכרו במכרזים, הגיעה לכ-1300 טונות. בכל אחד מהמכרזים קבע משרד המסחר ותתעשייה על פי תוצאות הבדיקה של המצרכים במפורש את ההגבלות לשימוש בהם: לגבי סוכר איסוף נאמר, שהסחורה תימכר למטרות תעשייתיות בלבד ורק במפעלו של המציע; ולגבי אבקת חלב איסוף ופסולת חיטה, שהסחורה תימכר למטרות מספוא בלבד. על תנאי ההגבלה, החלה על הסחורה, חוזר ומצביע המשרד בהודעה אל הזוכה במכרז.

בתחנות המכס שבתל אביב יפו ובחיפה, שבהן נאספו נתונים על דרכי טיפולן במכירת מצרכי מזון פגומים, הנהיגו שלטונות המכס הוראות מפורשות בתחום הנדון: מזון, שטיבו מוטל בספק, או שלגביו נתעורר חשד שהוא מקולקל, טעון לפני הוצאתו למכירה אישור משרד הבריאות, שאמנם הוא ראוי למאכל אדם; הגביל נציג משרד הבריאות את השימוש במזון, יש לציין את סוג ההגבלה בגוף המכרז ובמסמך הנמסר בידי הקונה. בהתאם להוראות אלו פנו תחנות המכס מדי פעם בפעם, כשראו צורך בכך, למשרד הבריאות וביקשו בדיקה. קבע רופא של משרד הבריאות על פי בדיקתו שיש להגביל את השימוש במצרך, יצוין במכרז ובמסמכים סוג ההגבלה, למשל המצרך ראוי לתעשיית כוהל או לבעלי חיים בלבד.

— משרד הבריאות לא דאג להנהגת הסדרים, הדרושים להבטחת פיקוח נאות על השימוש במצרכים הפגומים בהתאם להגבלה, שנקבעה לו בעת מכירת המצרכים; הוא לא קיבל ואף לא ביקש מהגופים, שמכרו מצרכים פגומים בציון הגבלת השימוש בהם, ידיעות מפורשות ושוטפות על מכירות כאלה, שמות הקונים וכתובותיהם.

משרד מבקר המדינה הציע, שמשרד הבריאות, כממונה על התחומים הנוגעים לבריאות העם, ייוזם תיאום פעולה מלא והדוק בינו לבין הגופים הממשלתיים, המוכרים במסגרת פעולותיהם מצרכי מזון כדי להבטיח אפשרות של פיקוח מקיף מצדו בתחום הנדון. צוין, שביצוע הפיקוח דרוש במיוחד באותם מקרים, שיתברר, שנמכר מצרך פגום לאדם או למפעל, שאינו עוסק או אינו מסוגל לעסוק בתחום, שלו הועד המצרך הפגום, או שהוא פועל דווקא בתחום, שבו נאסר השימוש במצרך הפגום.

בנובמבר 1966 הודיע משרד הבריאות, שיפנה אל המשרדים הנוגעים בדבר לשם הקמת ועדה משותפת, שתבדוק את הבעיה ותציע הוראות נוהל.

הפיקוח על בתי המרקחת

1. על פי סעיף 47 לפקודת הרוקחים, כפי שתוקנה בשנת 1964, רשאי שר הבריאות להתקין תקנות לקביעת תורנויות של בתי מרקחת לימים ולשעות, שבהם בתי המרקחת סגורים כרגיל. עד כה לא השתמש שר הבריאות בסמכות זו. אמנם כמה רשויות מקומיות,

ביניהן עיריית ירושלים ועיריית תל אביב, חוקקו חוקי עזר בעניין זה, אולם במקומות רבים לא נעשה הסדר מחייב, וכתוצאה מזה נשמעו לעתים תלונות בציבור. עוד במאי 1965 הביע משרד מבקר המדינה בפני משרד הבריאות את הדעה, שיש להסדיר תורנויות של בתי המרקחת בהסדר ארצי, שיושתת על ההוראה האמורה שבפקודת הרוקחים. בינואר 1967 הודיע משרד הבריאות על החלטתו לפעול להנהגת הסדר בהתאם לסמכות שבידי שר הבריאות.

2. בתקופה ינואר-יוני 1966 פנה הרוקח המחוזי של הלשכה בחיפה אל שמונה בתי מרקחת, והעמיד אותם על ליקויים שנתגלו בהם. בין הפגמים שנמנו היו כאלה, המהווים פגיעות חמורות בהוראות, החלות על בתי המרקחת לפי פקודת הרוקחים, כגון אי דיוק בניהול ספר הסמים המסוכנים, החזקת חומרים שאינם ראויים עוד לשימוש, והיעדרות הרוקח האחראי במשך תקופה, בלא שמונה רוקח אחר אחראי לבית המרקחת. במכתבים נקבעה לבתי המרקחת תקופה מסוימת, שבה עליהם לתקן את הליקויים. חודשים לאחר מכן, בעת הביקורת באוקטובר 1966, לא כללו התיקים של הלשכה תיעוד, שאפשר לוודא, שאמנם תיקנו בתי המרקחת את הליקויים, ושננקטו פעולות נוספות כלפי אלן, שלא נענו לדרישת הלשכה.

בינואר 1967 הודיע משרד הבריאות למשרד מבקר המדינה, ששניים מבתי המרקחת האמורים נסגרו — אחד בנובמבר ואחד בדצמבר 1966; בארבעה בתי מרקחת העלתה הבדיקה של הלשכה, שהליקויים תוקנו; ובשניים הנותרים החליטה הלשכה לערוך בדיקה חוזרת.

הפיקוח של מכשירי קרינה לטיפול רפואי

החל משנת 1965 מפעיל משרד הבריאות בשטחו של בית החולים הממשלתי "תל השומר" מעבדה למניעת זיהום אוויר וסכנות קרינה, שמתפקידיה, בין השאר, לקיים פיקוח על תקינותם של מכשירי קרינה לטיפול רפואי. עובדי המעבדה — המנהל, סגנו, שלושה טכנאים ומינהלן — כפופים למהנדס הארצי למניעת זיהום אוויר וקרינה גרעינית שבהנהלת המשרד.

לפי הדו"ח הכספי של האוצר הסתכמו הוצאותיה של המעבדה בשנת 1965/66 ב-124,516 ל"י, בכלל זה כ-52,000 ל"י על רכישת ציוד; לשנת 1966/67 הוקצב למעבדה סכום של 165,000 ל"י, מזה 35,000 ל"י לרכישת ציוד.

באוקטובר 1966 בדק משרד מבקר המדינה במעבדה ובהנהלת משרד הבריאות את סדרי המינהל והכספים, הכרוכים בפעולות המעבדה. הביקורת עמדה במיוחד על הסדרים הקשורים בפיקוח על מכשירי קרינה לטיפול רפואי.

1. לפי צו הפיקוח על מצרכים ושירותים (מכשירי קרינה לטיפול רפואי), תשכ"ה—1965, אסור להפעיל מכשיר קרינה, אלא אם ניתן רשיון לכך וקוימו בו תנאי בטיחות מתאימים. על בעל המכשיר לבקש — תוך שלושה חודשים מיום תחילת תוקפו של הצו לגבי מכשיר קיים, ותוך שלושה חודשים מיום הרכישה לגבי מכשיר חדש — שהמכשיר יירשם בפנקס, המתנהל במשרד הבריאות. המנהל הכללי של המשרד או מי שהוסמך על ידיו יהא רשאי אחרי רישום המכשיר בפנקס לתת רשיון להפעלת המכשיר; המנהל הכללי הסמיך שניים מעובדי המעבדה לתת רשיונות כאלה. תוקפו של כל רשיון הוא לשנה אחת מיום נתינתו; אגרת הרשיון היא 30 ל"י. המנהל רשאי בכל עת לבדוק כל מכשיר וכן מתקנים, שבהם

משתמשים במכשירים או שמאחסנים אותם בהם, ולאסור את השימוש במכשירים, כל עוד אינם במצב תקין. את המכשיר, שנמצא תקין, יש לסמן בתווית.

מספר מכשירי הקרינה, שנרשמו עד סוף אוקטובר 1966, הגיע ל-1,023 (מלבד 83 מכשירים הרשומים על שם הממשלה). ל-898 מבין 1,023 המכשירים האמורים ניתנו רשיונות; להפעלתם של 125 המכשירים הנותרים לא נתנה המעבדה רשיונות עד המועד האמור.

— לגבי 25 מבין 125 מכשירים, שעליהם לא ניתנו רשיונות, לא נעשתה בדיקה, אם אמנם הם אינם מופעלים; חלק ממכשירים אלה נרשמו עוד בשנת 1965 ומרביתם עד אוגוסט 1966. על 25 מכשירים אחרים לא ניתנו רשיונות, כיוון שדעתו של המוסד, בעל מכשירים אלה, הייתה, שאין עליו לשלם בעד כל אחד מהם; רק בדצמבר 1966 הודיע משרד הבריאות למוסד, שדעת המוסד לא נתקבלה ושעליו לשלם את אגרת הרשיון לכל אחד מהמכשירים. את 75 המכשירים הנותרים, שכולם מופעלים, גילו עובדי המעבדה באקראי; לגבי 58 מבין מכשירים אלה, שנבדקו על ידי המעבדה עד 17.10.1966, החל המשרד בדצמבר 1966 להכין תביעה משפטית נגד הבעלים, בשל הפעלת המכשירים בלא רשיון.

— היחידה פנתה באוגוסט—ספטמבר 1965 אל כ-1,000 בעלי מקצוע, שלא הגישו בקשות לרישום מכשירי קרינה ושהיה לה יסוד להניח, כי ברשותם נמצאים מכשירים כאלה. כ-400 מכתבי פניות החזיר הדואר בשל כתובת בלתי נכונה, ועל 600 הפניות הנותרות לא קיבלה היחידה תשובות. אף כי היחידה סבורה, שלפחות אצל מחצית מהנמענים יש מכשירי קרינה, שהפעלתם אסורה, כל עוד לא נרשמו ולא ניתנו עליהם רשיונות, לא פעלה היחידה כדי לוודא, אם אמנם אין בעלי המכשירים מפעילים אותם, וגם לא עשתה מאמצים נוספים לאיתור נמענים, שמכתביה אליהם הוחזרו.

— לסימון מכשירי הקרינה בתווית סימן, כנדרש לפי הצו האמור, נודעת חשיבות, הן כדי שהציבור יכול לעמוד על כך, שהמכשיר נמצא במצב תקין, והן כדי להקל מעל היחידה לבצע פיקוח נאות ולגלות במהירות מכשירים המופעלים ללא רישוי. המכשירים, שנבדקו ונשמצאו במצב תקין, לא סומנו בתווית סימן; היחידה אף לא הכינה תוויות סימן למטרה זו.

שני מהנדסים מעובדי היחידה עוסקים בבדיקת מכשירי הקרינה. בתחום זה הם פועלים יומיים בשבוע בלבד, בעוד שבשאר ימי השבוע הם מועסקים בבדיקות אוויר; ההספק היומי הממוצע של המהנדסים הוא בדיקה של שבעה מכשירים. לדעת הביקורת, על משרד הבריאות לפעול להגדלת ההספק אם על ידי העסקה זמנית של בעלי מקצוע נוספים עד לעדכון הבדיקות ואם על ידי קביעת סדר עדיפויות בתחומי התעסוקה של כוח האדם העומד לרשותו.

ערכו של ציוד המעבדה והריהוט שבה הוא כ-200,000 ל"י.

— לא נוהל רישום סדיר של ציוד המעבדה: הרישום לא כלל את כל הציוד, שהתקבל במעבדה, ולא צוינו בו פרטים הדרושים לזיהוים של המכשירים. הציוד והריהוט לא בוטחו.

— במבנה, שהמעבדה משוכנת בו, אין די מקום כדי לאפשר אחסון תקין של הציוד יקר הערך הנמצא בו (שווי בסוף שנת 1965/66 היה 170 אלף ל"י בקירוב). אין בחדרי המכשירים מקום קבוע לכל מכשיר, וכתוצאה מכך יש צורך לטלטל מכשירים ממקום למקום ולכוון אותם מחדש מדי פעם בפעם לפני השימוש בהם. תנאים אלה עלולים לסכן את טיב המכשירים

- תשלומי אגרת רשיון להפעלת מכשירי קרינה מתקבלים באמצעות בנק הדואר לזכות חשבון המעבדה שבבנק. יתרת החשבון הגיעה ב-31.3.1966 ל-22,063 ל"י, וב-25.10.1966 — ל-33,772 ל"י. המעבדה לא דיווחה לגזברות המשרד או להנהלתו על קבלת כספים אלה, ולא העבירה אותם לקופת האוצר; כתוצאה מכך הם גם לא נכללו בדו"חות האוצר. בעקבות הביקורת הנהיג משרד האוצר הסדר לתיקון הליקוי.
- המעבדה לא פעלה בהתאם להוראות החשב הכללי בדבר מתן קבלות עבור תשלומים, שנתקבלו באמצעות בנק הדואר.
2. בדצמבר 1966 הודיע משרד הבריאות, שהמעבדה עושה לתיקון הליקויים, שהעלתה הביקורת.

טיפול בתלונות אזרחים

במשרד הבריאות על יחידותיו השונות מתקבלות מדי שנה בשנה מאות תלונות הנוגעות לתחומי פעולה שונים של המשרד, כגון אופן הטיפול של רופא או אחות בחולה; סדרי קביעת תור לניתוח; פיקות על ייצורו ושיווקו של מזון; וסדרי תברואה ציבורית. לגבי תלונות בנושאים כאלה, מהם רגישים ביותר, יש לדרוש במשנה תוקף טיפול סדיר ומהיר, כדי שהמתלונן יקבל תשובה בהקדם ויבוא על סיפוקו תוך זמן סביר, במידה שטענותיו מבוססות. יחד עם זאת עשוי ניצול שיטתי של החומר שבתלונות לשמש בידי הנהלת המשרד מכשיר יעיל בתכנון פעולות ולהביא לשיפור בתהליכי עבודה של יחידות שונות.

ביולי-אוגוסט 1966 בדק משרד מבקר המדינה ביחידות של משרד הבריאות, אשר בהן ביחד מתקבלות מרבית התלונות, את דרכי הטיפול בהן ואת סדרי המינהל הכרוכים בטיפול זה. הביקורת נערכה בהנהלת שירותי ההיקף שבמשרד הראשי ובלשכות הבריאות בירושלים, תל אביב, רמלה ורחובות, וכן בהנהלת שירותי הריפוי שבמשרד הראשי ובבתי החולים הממשלתיים "אסף הרופא" ו"יפו".

שירותי ההיקף

1. במאי 1965 הוציאה הנהלת שירותי ההיקף הוראות נוהל להסדרת הטיפול בתלונות, המתקבלות במשרד הראשי והמתייחסות לתחום התברואה. נקבע בהוראות, באלו מקרים יימסר הטיפול בתלונה לרשות מקומית, ובאלו ללשכת הבריאות, ולמי ובאיזה אופן ידווח הגוף המטפל בתלונה על תוצאות בירורו. הונהג יומן, שבו תירשם כל תלונה בעניין תברואה עם קבלתה ויירשמו בו שלבי הטיפול בה; בתקופה מאי 1965 עד מאי 1966 נרשמו ביומן 138 תלונות.

לגבי התלונות, המתקבלות במשרד הראשי והנוגעות לתחום אחר מאשר תברואה, לא קבעה הנהלת שירותי ההיקף הסדרים, ואף לא הבטיחה דרכי פיקוח, שיאפשרו מעקב שיטתי אחרי הטיפול בתלונות אלה. הביקורת הציעה להנהיג גם בתחום זה את הרישום הנהוג לגבי התלונות בענייני תברואה; בנובמבר 1966 הודיע משרד הבריאות, שינהיג את ההסדר המוצע.

2. הנהלת שירותי ההיקף לא קבעה ללשכות סדרים מחייבים ומקיפים לטיפול בתלונות, המתקבלות במישורין בלשכות. רק בנוגע לתלונות על הימצאותם של גופים זרים במזון נתנה ההנהלה בעקבות ביקורת, שנערכה בשנת 1963 (ראה דו"ח שנתי 14, עמ' 141),

הוראות ללשכות, שלפיהן על התברואנים לנהל רישום שוטף על התלונות, לטפל בהן כהלכה תוך מתן תשובה עניינית למתלונן ולנקוט צעדים משפטיים, אם נעברה עבירה על החוק. בהעדר הוראות בשאר התחומים קבעה כל לשכה לעצמה את דרכי הטיפול בתלונות ואת הסדרים הכרוכים בטיפול לאו דווקא בדרך, שלשכה שנייה בחרה בו, ויש שלשכה הסתפקה בכך, שמסרה למתלונן על תוצאות בירור תלונתו בעל פה בלבד. הלשכות גם לא חויבו לדווח להנהלת שירותי ההיקף באופן שיטתי ותקופתי על התלונות, שהגיעו אליהן במישרין, על הנושאים, שאליהם התייחסו התלונות, ועל דרכי הטיפול בהן. לדעת הביקורת, דרוש דיווח כזה כמכשיר פיקוח בידי הנהלת שירותי ההיקף על תחומי הפעולה הרבגוניים של הלשכות; באמצעות הדיווח גם ניתן לכוון פעולות לחיסול מפגעים, שעליהם הצביעו אזרחים בתלונותיהם.

שירותי הריפוי ובתי החולים

שירותי הריפוי, הן ההנהלה והן בתי החולים, לא הנהיגו יומן רישום על תלונות המתקבלות, ולכן לא היה מכשיר, שיאפשר מעקב שיטתי אחרי הטיפול בתלונות. גם תיוקן של התלונות נמצא פגום: יש שהחומר תויק בתיקים כלליים של היחידה ועורבב עם חומר על נושאים שונים אחרים, ויש שהתלונות אמנם תויקו בנפרד, אולם כולן יחד לפי סדר כרונולוגי, כך שהחומר לגבי כל תלונה ותלונה לא היה מרוכז.

בינואר 1967 נתנה הנהלת שירותי הריפוי הוראות נוהל לכל בתי החולים הממשלתיים בדבר אופן הטיפול בתלונות, סדרי רישומן ותיוקן. נקבע, בין השאר, שתלונה, שניתן להניח, שעניינה מהווה עילה לתביעה משפטית או שיש בה השלכה על שטחים ומוסדות אחרים, תועבר לטיפול ההנהלה, ותלונה מסוג אחר תהיה בטיפולו של בית החולים, שעליו להמציא העתק מהתלונה ומהתשובה למתלונן להנהלת שירותי הריפוי.

תיוקן ליקויים

הפיקוח על טיב המזון

דו"ח שנתי 16, עמ' 140

הרישוי לייצור המזון ושיווקו והפיקוח עליהם נתונים בידי גופים מספר, שתפקידיהם נקבעו בשורה של חוקים. בהעדר חוק מזון כולל ותיאום נאות בין הגופים המפקחים חפפו לעתים תחומי פעולותיהם זה את זה, והפיקוח על האיכות ועל ההיגיינה של המוצר המיוצר והמשווק לא הגיע להיקף הדרוש וליעילות הרצויה. בהצביעו על כך, שבמשך שנים לא חלה התקדמות בתחום הנדון ולא נמצאו דרכים לפתרון בעיות היסוד, הכרוכות בארגון הפיקוח ובביצועו, ציין מבקר המדינה קווים מספר, שרצוי להשתית עליהם את ארגון הפיקוח כדי ליעל אותו.

בסיכומיה והצעותיה של ועדת הכספים של הכנסת לדו"ח שנתי 16, כפי שאושרו במליאת הכנסת, (ראה להלן עמ' 729) קבעה הוועדה, שיש לראות בדאגה את המצב הקיים, הגורם לסיכון בריאות הציבור, ודרשה מהממשלה להחיש ברוח המלצות הביקורת את